Huba manó, a vezér

Írta és illusztrálta Schubert András

Schubert & Schubert, Budapest-Uppsala, 2023

Ez a ..... számú könyv.

.....

számára készült

Huba manó, a vezér

Írta és illusztrálta Schubert András

Schubert & Schubert, Budapest-Uppsala, 2023

Kóbi, a kiérdemesült udvari bolond ebéd utáni sétájára indult kutyájával, Moxival a királyi palota parkjában.

– Mindig ez a nap fénypontja, igaz-e, Moxi?

– Fémponty? Egy pontyot sem látok. Se fémből, se fából.

– Ne bohóckodj, Moxi! Az az én dolgom. Én sem szaglászom a fatörzseket, és nem emelem fel a lábam minden görbe fánál. Amúgy meg, pontosan tudod, hogy mire gondolok.

Tudta Moxi, persze, hogy tudta. Kellemesen jóllakva andalogni az illatoktól áradozó park fái közt. Sétálni az ösvényeken, ahol a madár sem jár, és hallgatni az ezerhangú csicsergés kórusát. Hogyan kérem? Csicsergés, ahol a madár sem jár? Akkor ugyan mi az ördög csicsereg? Talán egy kóbor rinocérosz? Jó, jó, nem kell ezt olyan komolyan venni, ezt így szokták mondani, és kész.

Szó, ami szó, aki békére, magányra vágyik, nem is találhatna jobb alkalmat és helyet, mint egy ebéd utáni séta a királyi palota parkjában.

– Nem is emlékszem, Moxi, mikor találkoztunk bárkivel is a sétánk során. Akár két lábat, akár négyet viselt is az illető.

– Hajaj! Mondod is mindig, hogy romlik a memóriád!

– Miért, te emlékszel? – fortyant fel Kóbi.

– Hmm – komorult el Moxi ábrázata. – Úgy látszik az én emlékezetem is kopik.

Így mulattatták, szurka-piszkálták egymást a csodaszép erdei sétányon Moxi kutya és gazdája.

Egyszerre csak furcsa nesz ütötte meg a fülüket. Nem egyszerre mind a négyet. Először Moxi bal fülét, utána Kóbiét, azután szinte egyidőben mindkettejük jobb fülét. Csakis így történhetett. Ez nem csicsergés volt, és a kóbor rinocérosz közreműködését is kizárhatjuk. Zörgés volt és huhúzás. Megálltak, és próbáltak a hang irányába figyelni.

– Rejtélyes eset – szögezte le Kóbi. – Sohasem találkoztam még olyan lénnyel, amelyik zörög és huhúzik.

– Keressünk akkor egy áthidaló megoldást – javasolta Moxi. – Tegyük fel, hogy egy olyan lénnyel van dolgunk, amelyik zörög, és egy másikkal, amelyik huhúzik. Így már elképzelhető, nem?

– Hacsak úgy nem – egyezett bele Kóbi.

Az áthidaló megoldás pedig már ott volt egészen közel. Az erdei sétány útját keresztezte egy csobogó patak, amelynek két partját egy girbe-gurba fahíd kötötte össze. A híd túloldalán közeledett a zaj forrása. Egy fakerekeken döcögő rozzant jármű, amelyek vezetőülésében egy gombszemű, manósapkás figura terpeszkedett – minden kétséget kizáróan egy manó –, aki folyamatos huhúzással igyekezett felhívni magára a figyelmet. Vagy elterelni magáról. Azt hiszem, ezt ő sem döntötte el egyértelműen.

Szinte egyszerre értek a híd két oldalára. A döntést most Kóbinak és Moxinak kellett meghoznia. Felhívódnak vagy elterelődnek? Kitérnek a zörgő-huhúzó lény útjából, és megvárják, amíg tisztes távolságba kerül, vagy vállalják a találkozással, összeismerkedéssel, ki tudja, milyen bonyodalmakkal járó kockázatokat?

– Egy életünk, egy halálunk, szólítsuk meg! – határozta el magát Kóbi.

– Hát ez az! – csóválta a fejét (és egyszersmind a farkát is) Moxi.

– Ezt hogy érted?

– Hát hogy egy életünk van, muszáj azt egy ilyen zörgő-huhúzó izéért kockára tenni?

– Már megint bolondozol a bolonddal! Hát láthatod, hogy ez egy teljesen ártalmatlan jószág.

– Híres utolsó szavak– mormogta Moxi, majd még hozzátette. – És tudod-e, hogy milyen nyelven beszélj hozzá?

– Ne félj, biztos vagyok benne, hogy meg fog érteni.

Pillanatok múlva egymás mellé értek a hídon. Kóbi jobb kezét a szívére téve meghajolt, és széles mosollyal üdvözölte a jövevényt.

– Hu-hú!

A manósapkás manó gombszeme még élénkebben csillogott, mint eddig. Azonnal leállította járművét, lekecmergett a vezetőülésből, átölelte Kóbit, ahol éppen felérte, és boldogan válaszolta:

– Hu-hú!

– Engem Kóbinak hívnak, ő pedig a barátom, Moxi. Neked mi a neved?

– Hu – ennyi volt a válasz.

– Az a neved, hogy Hu? – csodálkozott Kobi.

– Ba – hangzott a még rövidebb folytatás.

– Szóval, Hu-bának hívnak– foglalta össze Kóbi.

A manósapkás manó boldogan mosolyogva bólogatott.

– Látod – fordult Kóbi Moxihoz–, mondtam én, hogy könnyűszerrel meg fogjuk érteni egymást.

– Hát hogyne értenénk! – bizonygatta a manó. – Hiszen ugyanabból a királyi erdőből származunk mindnyájan. De abban vajon biztosak lehetünk-e, hogy ez a négylábú barátod nem forral valami gonoszságot ellenünk?

Moxi akkorát szökellt meglepetésében, hogy a manó kis híján visszamenekült a járművébe.

– Ugyan már! Nekem álmomban sem jutna eszembe semmi gonoszság. Pláne forralni! Ha majd megismersz, belátod, hogy milyen bumfordi volt még a feltételezésed is.

– Bumfordi lennék?– nézett végig magán csodálkozva a manó. – Azt sem tudom, merre lehet az a Bumford.

Kóbi békéltetően közbeszólt.

– Semmi szükség nincsen ilyen szócsatákra. Inkább arról beszélgessünk, hogy mi szépet, jót láttunk, hallottunk, csináltunk az életben, hátha valami új örömmel tudjuk megismertetni egymást.

A javaslatra buzgó helyeslés volt a válasz. Kóbi még megkérdezte:

– Téged tényleg Hu-bának szólítsunk, vagy van olyan neved, amit jobban kedvelsz?

– Nem bánom azt sem, ha Huba vezérnek szólítotok.

– Miért is ne? És kinek-minek vagy a vezére?

– Hát a tragacsomnak, amivel jöttem. Azt vezetem.

– Jogos. És neki is van neve vagy ő csak egy tragacs?

– Valójában ő egy közönséges tragacs, de a hivatalos papírjai szerint Az Égi Szépség Grandiózus Pompája – Rendkívüli Kiadás Extra Sorozat XIII nevet viseli.

– Lenyűgöző! És csak úgy, barátilag, hogyan szólíthatjuk?

– Pompinak. Azt ő is nagyon szereti.

Innentől kezdve az új ismerősök felváltva igyekeztek bemutatni olyan mutatványokat, amelyekkel örömöt és csodálatot tudnak kelteni a többiekben.

Kóbi nyitotta meg a sort. Bemelegítésül felszedett a patak partjáról egy tucat nagyobbacska kavicsot, és látványos zsonglőrmutatványba kezdett. A kövecskék kettesével, hármasával, négyesével, csíkokban és karikákban röpködtek a levegőben, egészen addig, amíg Moxi felugorva a szájába nem kapott egy kavicsot, ezzel az egész légiparádét felborítva. A kavicsok mind Kóbi fejére hullottak, kivéve egyet, ami Moxi kobakjára jutott és egy másikat, amelyik Huba vezér manósapkájának a pomponján landolt. Bántódása senkinek sem esett. Nem derült ki, hogy ez a kis játék begyakorolt része volt-e a produkciónak, vagy Moxi akkor rögtönözte.

Kóbi mindenesetre zsörtölődést mímelt, és felszólította Moxit, hogy ha már az ő játékát így elrontotta, akkor most mutasson valami jobbat.

Moxi azon nyomban neki is iramodott, és mellső és hátsó lábait felváltva használva galoppozott át a hídon, miközben

fülei zászlóként lobogtak hátrafelé. Ez már magában is vicces volt. Amikor aztán a híd végéhez ért, megtorpant, és ugyanilyen galoppban száguldott vissza – hátrafelé. A fülei most a szemei előtt lebegtek. Ez aztán igazán mulatságos volt. A nézők könnyeztek a nevetéstől. Kóbi elégedetten paskolta meg kutyája nyakát, és mindketten Huba vezérre pillantottak, nem akarja-e most ő átvenni a szereplést. Ő azonban nagyon elégedett volt az előadással, és inkább várta a folytatást.

Ismét Moxi penderült középre.

– Most hangutánzóként mutatkozom be. Nektek csak az a dolgotok, hogy felismerjétek, kinek, minek a hangját utánzom. Kezdhetjük?

Heves bólogatás volt a válasz.

A cica, tehén, malac, oroszlán hangjának felismeréséhez pillanatok sem kellettek. Aztán volt, ami nagyobb fejtörést okozott.

– Várjunk csak, várjunk csak – erőltette emlékezetét Huba vezér. – Ismerem én ezt a hangot, csak már nagyon régen hallottam. Azt hiszem, megvan! Bálnamama hívja a kicsinyét. Igaz?

– Fantasztikus! – ámuldozott Moxi. – Megérdemled a zsűri különdíját. A zsűri én vagyok, a különdíj pedig egy újabb feladvány, ami nem fog ilyen fejtörést okozni.

Moxi ezzel vad csörgés-zörgésbe kezdett, amit csak néha szakított meg egy erőteljes huhúzás.

A mutatványt hangos taps és éljenzés fogadta, amibe hogyan, hogy nem, még Pompi saját zörgése is belevegyült.

Most már Huba vezér sem halogathatta, hogy bemutasson valamit tudományából.

– Annyira tetszett nekem ez a hangutánzó mutatvány, hogy én is megpróbálkozom valami hasonlóval. Nem lesz megfejtendő rejtvény, csak hallgassatok, és gyönyörködjetek!

A manó lekapta manósapkáját, amin eddig kis elefántrajzok díszelegtek, és kifordította. A sapka fekete bársony színt öltött. Ugyanabban a pillanatban az erdei madárcsicsergés hirtelen elhallgatott, és mélységesen mély csend ülte meg a parkot. Kóbi és Moxi döbbenten várakozott.

Huba vezér most újra kifordította a sapkáját, amin most sárgarigók képét láthatták. Ahogy a fejébe nyomta a sapkát, az egész park gyönyörűséges rigófüttyel lett tele. A következő fordításnál pintyek, aztán pittypalattyok, és ki tudja még miféle szépdalú madarak következtek. Amelyik

madár képe volt a manósapkán, annak a madárnak a dala visszhangzott az erdőben. Órákig is elhallgatták volna, de a harkályok kopácsolása után Huba vezér visszafordította a sapkát az elefántokhoz, és a koncert véget ért.

– És ezt most hogy…? Te igazi varázsló vagy? – vágtak egymás szavába Kóbi és Moxi.

– Ez nem ilyen egyszerű. Manó vagyok, azt látjátok, és mi manók hosszú-hosszú ideig élünk, és azalatt sok mindent megtanulunk. Ebben az erdőben sokezer év alatt rengeteg madárdal gyűlt össze, és mi megtanultuk, hogyan lehet ezeket a dalokat a fákból előcsalogatni. Nem mindig sikerül ilyen szépen, ma jó napunk van. Örülök, hogy sikerült megosztanom veletek ezt a szépséget.

Hát még Kóbi és Moxi hogy örültek!

Úgy látszott, hogy ezt az élményt már nem lehet felülmúlni, de valaki mégis megpróbálta. Pompi, aki eddig egykedvűen álldogált a hídon, egyszerre csak zörögni kezdett, és lassan a híd lejtős vége felé gurult. Mivel a fahíd girbe-gurba volt, úgy látszott, hogy pillanatok alatt nekimegy a fakorlátnak, és a patakba zuhan. Mielőtt azonban ez bekövetkezett volna, a manó hangos

huhúzásba kezdett. Pompi megállt, majd ugyanolyan csörögve-zörögve elkezdett gurulni vissza, felfelé. Egy perc, és már vissza is ért, és szerény mosollyal fogadta a tapsot és ujjongást.

– Látod, Moxi – fordult a kutyához Huba vezér –, rólad vettünk példát mind a ketten. És talán most már megbocsátod bumfordiságomat, akármit jelentsen is az.

Megbocsátotta, hát hogyne bocsátotta volna meg! Sőt, ennél sokkal több. Úgy érezte, Kóbival együtt, hogy sokkal szegényebb lett volna az életük, ha ma nem találkoznak ezzel a zörgő-huhúzó párossal. És ha majd újra és újra találkozni fognak, akkor egyre gazdagabb lesz az életük.

– Jöttök erre máskor is? – kérdezte Kóbi reménykedve.

– Egészen biztosan – felelte határozottan a manó.

– Holnap? – türelmetlenkedett Moxi.

– Hohó, barátocskám – hűtötte le a manó. – Ez nem ilyen egyszerű. Nálunk nincs olyan, hogy holnap.

Moxi értetlenül nézett.

– Mi az, hogy nincs holnap? Ma ma van, holnap meg holnap. Ennél nincs egyszerűbb.

– Mert ti az időt a Nap, a Föld és más égitestek mozgása szerint méritek. Mi manók egészen más szempontok alapján.

– Miféle más szempontok?

– Például, hogy milyen illata van a királykisasszony hajának. Vagy hogy milyen dalt énekel a rózsakertben a csalogány. Ha az illat összecseng a dallal, akkor jövünk, ha nem, hát nem.

– Értem – mondta Moxi, de nem értette. Csak reménykedett benne, hogy hamar össze fog csengeni. Akár már holnap.

Kóbi és Moxi hosszan nézett Huba vezér és Pompi után, ahogy zörögve, huhúzva távolodtak az úton. Valami furcsa anyag kerülhetett az erdő mesésen tiszta levegőjébe, mert mind a kettőjüknek könnycseppek támadtak a szemében.

– Majd beszélek én a királykisasszonnyal! – dörmögte Kóbi. – Ő mindent megtesz nekem egy kis bolondozásért. Lesz itt olyan illat, amilyen csak kell.

– Én meg gondjaimba veszem azt a csalogány madarat. Tartok neki olyan énekórát, hogy még… Csak az a baj, hogy fogalmam sincs melyik dal milyen illattal cseng össze. De majd ő megtanulja. Hiszen neki ez a szakmája.

Hogy aztán ez sikerült-e vagy sem, azt nem tudom. De biztos vagyok benne, hogy ha elég gyakran odasétáltok a fahídhoz, akkor előbb-utóbb tanúi lehettek, ahogy a jóbarátok újra meg újra örömteli, vidám órákat töltenek egymással.